

boekje en naar het evenzeer genoemde gedenkboek van Nieuwenhuis.

Tot slot De Jongh in zijn menselijke betrekkingen, in zijn verhouding tot het Gemeentebestuur en tot de medewerkers van zijn dienst.

Het zal ieder, die de geschiedenis van zijn ambtsperiode zelfs niet tot in alle details bestudeert, al spoedig opvallen dat het eigenlijk wel een wonder mag heten, dat een man van een karakterstructuur als De Jongh niet veel eerder en ook veel vaker met de leden van het College en van de Raad in conflict is gekomen. Onder vijf burgemeesters heeft hij in de loop van 31 jaar gediend, Van Vollenhoven, Vening Meinesz, Lyclama à Nijeholt, s' Jacob en Zimmerman. En evenzeer onder vijf wethouders, Hoffman, Van Weel, Viruly, s' Jacob (die in 1893 burgemeester werd) en J. Hudig die in dezelfde tijd aftrad waarin De Jongh heen ging. In den aanvang valt er slechts één conflict te melden met Mr. van Weel en de gemeenteraad gaf de wethouder, die steeds met de directeur op gespannen voet stond, ongelijk en herkoos hem niet bij de vernieuwing van het College na de annexatie van Delfshaven. In de laatste jaren komen de moeilijkheden eerst in de dan begonnen periode-Zimmerman.

Bij de viering van zijn 25-jarig jubileum, op 1 oktober 1904, kan men nog zeggen dat zijn zon in het zenith staat. De pers steekt de loftrumpet, het Nieuwsblad vraagt zich zelfs ietwat beschaamd af of de getoonde belangstelling wel 'geëvenredigd was aan de waarlijk schitterende verdiensten, die De Jongh aan zijn stad bewezen heeft.' Dit lijkt wèl overdreven. De commissie van toezicht kwam onder aanvoering van haar voorzitter, wethouder Hudig, des morgens reeds in de royale ambtswoning die het gemeentebestuur in 1887 voor zijn directeur aan de Oosterkade liet bouwen, onder aanbieding van bloemen haar gelukwensen aanbieden. In het Timmerhuis was een huldiging door het personeel georganiseerd, waarbij ook de toenmalige 'Corporaties van den Bond van Gemeentewerklieden', met vaandels en borden met opschriften, aanwezig waren. De adjunct-directeur ir. Van IJsselsteyn, de latere minister, sprak een rede uit waarin zo gloedvol als in die dagen maar mogelijk was, de jubilaris gehuldigd werd, en waarbij hij niet naliet speciaal ook te noemen De Jongh's recht-